

LA TRALLA

Surt el divendres

Canuda, 15, pral.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en materias religiosas, políticas y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

La Festa de la Solidaritat Catalana

Demà passat serà que la nostra ciutat, que Catalunya tota s'engarlandarà pera rendir homenatge als braus diputats de tots els partits polítics de Catalunya y d'altres regions no catalanes que han complert ab son deber. Serà demà passat que Catalunya donarà en aclamacions les mercés als qui l'han representada en el Congrés, y si be l'acte, per la complexitat dels elements organitzadors, tindrà quelcom que no es ben bé la expressió de l'ànima de la terra, en cambi per la finalitat, per l'objecte y per la seva significació, podrà traduirse en un grandíol clam de virilitat patriòtica, en una poderosa manifestació de la nostra personalitat. Tots els catalans hi serem aplegats en una única aspiració. Tots els catalans sentirem en aquest dia bategar el nostre cor al impuls d'un mateix sentiment, y a la vegada que donarem rahó de nostra existencia farem declaració incontestable de la nostra forsa de voluntat, de la elevació dels nostres sentiments, de nostre amor a Catalunya davant de la qual tots, republicans, carlins, catalanistes, sabem sacrificar diferencies y sabem unir les nostres voluntats. ¡Oh com n'es d'elocuent aquest acte! ¡Com n'es d'esperansador aquest moviment del qual sols se'n troben precedents en els pobles de superior cultura!

Y heus aquí que som en el cas de fer una manifestació. Sempre y a tot'hora y en tota nostra vida periodística hem predicat l'amor a les idees no pas als homes. Avuy es un homenatge als homes que aném a rendir. Però la mateixa diversitat de les idees que representen venen en apoi de la declaració ferma que fem de que aplaudim y tributem en ells lo que ells signifiquen en la conciencia popular de Catalunya, no pas en lo que son com a homes.

Un altra extrém hem de remarcar. La Unió Catalanista a la qual es adherit el nostre periódich s'ha adherit al acte pero no hi assistirà la Junta Permanent ni la Bandera que la representan. Si algú vol pendre peu d'aquest fet perfectament explicable pera combatre ó posar la proa a la benemèrita entitat, pecará de dolent. La Unió ha publicat una circular que hem rebut y reproduhim en nostres columnes. Si totes les entitats catalanes s'inspiressin en l'ample criteri de la Unió y com ella fessin sincera manifestació de son criteri respectant tan hermosament el dels altres, a ben segur que la Solidaritat catalana seria un fet d'ensà de molt temps y no tindria com are aquest caràcter d'interinitat que te. La Unió no ha cregut convenient portar la seva bandera en un acte hermós pero que no serà tot lo català que hauria d'ésser. La TRALLA, periódich adherit a la Unió Catalanista, contenta de que la Junta Permanent no exposi la Bandera representativa a aires d'inter-regionalisme indefinit, per sa part tindrà un gran plaer en assistir corporativament a la festa y portar a la manifestació la bandera humil del nostre periódich. Cal fixarse en aixó y pendre exemple; la lliure acció dintre de la disciplina natural es el principi que informa els actes de tots els que hem entrat a la Unió pera portar a cap la definitiva solidaritat catalana. Qui hi vegi clar y no s' deixi portar per impresionalismes d'ocasió aplaudirà de tot cor aquest fer nostre y ns ajudarà en la feyna d'aplegar catalans no solament en festes y homenatges, no solament en rialleras ocasions com la de diumenge, sinó en la lluyta, en el compliment de son dever, en les penallitats de la propaganda en les conseqüencies de la nostra feyna.

Nosaltres, donchs, hi serem, hi aportarem

La Solidaritat y en Lerroux

Modern insecticida de gran efecte.

nostre humil concurs a la festa, hi juntarem nostres aclamacions a les del poble content de la tasca parlamentaria, y'l nostre cor, com el de tots els catalans, bategarà d'amor a la Patria y a la seva llibertat.

Lluytem tots, treballém tots per aquesta solidaritat definitiva y vindrà'l dia que a la gran festa de la vera Solidaritat hi flamejarà triomfanta y desplegada lliurement al aire de llibertat absoluta la gloriosa bandera de la Pàtria.

AVIS

Segons dihem, LA TRALLA assistirà corporativament ab la bandera al Homenatge de Solidaritat Catalana.

Mitja hora avans de la que sigui definitivament anunciada per la premsa diària, varies Entitats de fora Barcelona acudirán a nostra Redacció pera que sortim tots plegats.

LA TRALLA prega a sos llegidors que vinguin acompanyarnos a nosaltres y als dels pobles vehins ananthi, aixís corporativament.

CIRCULAR

DE LA

Junta Permanent de la «Unió Catalanista»

Ha cregut aquesta Junta Permanent qu' en les circumstancies actuals la seva actitud respecte a l'acte d'homenatge als diputats y senadors que impugnaren el projecte de ley contra 'ls anomenats delictes d'opinió, deu ésser coneguda de les entitats que integren la Unió Catalanista, no pera qu'elles hagin d'ajustarse en aquest cas concret al criteri d'aquesta Junta, sinó pera que 'l coneguin y se'n serveixin en lo que convinga a les particularitats locals de cada una, y per aixó, en sessió del dia 24 del mes passat, acordá comunicar a totes les entitats adherides els següents acorts:

Primer. La Junta Permanent, en nom de totes les entitats de la Unió Catalanista, s'adherirà a l'homenatge per ésser un acord pres per la Solidaritat Catalana que li mereix tots els respectes y a la que s'ha adherit ab entusiasme per ésser la concreció del pensament que sempre ha guiat a la Unió en sos propòsits d'ajuntar y agermanar a tots els fills de la nostra terra en defensa de les reivindicacions catalanes.

Segon. La Bandera de la Unió Catala-

nista no assistirà a l'acte, per entendre aquesta Junta Permanent que la nostra bandera, símbol de l'esperit de Catalunya renaixenta, sols ha d'onejar en els actes de pura significació catalana.

Tercer. La Junta Permanent no assistirà oficialment a l'acte, quedant emperó 'ls individus qui la componen en llibertat de fer personalment lo que creguin de major conveniencia pera Catalunya; llibertat de acció que tenen també's socis colectius é individuals, car la Unió Catalanista sols pot considerarse representada en els actes públics per la Junta Permanent y la Bandera.

Lo que tenim l'honor de comunicarvos, sense que aquestes manifestacions suposin indicació de cap mena en les resolucions que la entitat de vostra digna presidencia tinga preses ó prenga, donchs be sab aquesta Junta que les entitats de la Unió s'inspiren sempre en el pur patriotisme y en el pensar més detruir y seré.

Visqueu molts anys per Catalunya.
Barcelona. 3 de maig de 1906.—El President, D. MARTÍ Y JULIÀ.—El Secretari, JOAN LLORENS.

La gran festa

Don Segismundo, no's mogui, no vingui, senyor Moret, no afronti les peripecies de viatjar en l'express, pel gust de venir a veure les festasses que farém. Créguim a mi, no's molesti, que vosté no la coneix la ciutat de Barcelona, y podria molt ben ser que si venia d'incògnit, com aquí corre la veu, li robessin la cartera y'l rellotge y'l barret, després de mitja hora escassa de passejar pels carrers. Es exposat, li asseguro, no fassi bromas, ja ho sent, que a la fi per enterarse del acte que aném a fer, y de lo que significa y la importancia que té, ja hi ha persones amigues que'l posarém al corrent. Jo mateix si no s'enfada li diré, senyor Moret, que aixó es *agua de borrajas*, que aquí tots som del Govern, y que Catalunya pensa com en Forgas y vosté. Tot lo que hi haurá diumenge, si no plou y fa bon temps, será una festa de barri, miri, aquí vindrá no més dels pobles de Catalunya casi be tota la gent. Vindrán tots els Municipis, Corporacions y Ateneus, Societats, periódichs, Centres, representants del comerç, d'agricultura y industria, capitalistes, obrers y tot lo que signifiqui quelcom de cultura y pes, pensin del modo que vulguin, siguin blanchs, siguin vermells, pero contraris acérrims dels politichs com vosté. Donchs aquesta gran gentada, que son quatre gats no més, s'unirà a tot Barcelona, y aixó sí que ho sé de cert, celebrará un homenatge demostrant l'agrahiment que se sent per aquells homes que'ns han defensat arreu, del ultratge y les injuries que hem sofert darrerament. Será la protesta viva, de tot un poble que veu com se li barren les portes de llibertat y progrés. Pero per més qu' aquest acte sigui sorollós y ferm, no tindrà cap transcendencia. Calculi vosté mateix si será poqueta cosa, si tindrà poch lluhiment, que no hi haurá cap *ilustre* no s'hi veurá ni en Saigner ni en Samaranch ni en Collaso ni en Cuanitu, ni en Benet ni en Lacandro ni cap altre dels valiosos elements que treballan per la patria y el *puchero* del govern. Y si aquesta gent de *visu* no hi pren part senyor Moret, no's preocupi, no vingui, perquè ells son els veraders y els únics que representan d'un modo clar y evident, la opinió de Catalunya com vosté deya al Congrés.

PEP DE LA TRALLA

FILOSOFIES TÓXIQUES

Quatre paraules

Al tornar de Sardanyola, ahont el *desinterressat* carinyo dels meus nebots m'ha aixoplugat durant tot aquest periodo de vacacions forsores, m'he trobat ab un daltabaix que de poch me deixa sense coneixences. Quan ab la satisfacció corresponent del que arriba de fora y ha sigut màrtir dels rigors de l'anyoransa, venia assedegat de veure cares conegudes, y d'apretar mans honorades (dihembo aixís, qu'entre 'ls de casa may hi son sobrerres les alabanses) me fan sapiguer, que a dos dels nostres se 'ls ha de saludar ab un *sello* de vinticinch cénims, y per veure a l'altre hi ha que fer un' hora de camí cap als vols del *Matadero*, y acontentarse, un cop s'es a la dispesa, ab endavinarli la cara per entremitj d'un se-

guiment de reixes, y en un esquifiment de sala y arcoba encaixonades, qu'els lleons del *Parque* hi perdrian la salut y'l desahogo.

Diu que tot ve de certes coses, y d'una altre pila de coses més que no m'han volgut explicar, y que jo, per por de fer ali en el compromís, no he volgut tampoch sapiguer. M'han dit qu' es cosa de callar, are. Diu que va de sério... Qu' han fet una lley nova, llarga com un tapaboques y ab un *artículo* per cada paraula indecorosa...

Jo ray que vinch de l'hort. Quan *alló* del mes de Novembre, als meus nebots va faltárloshi temps pera baixar y empaquetarme cap a Sardanyola, ahont he pasturat les meves cavilacions fins avuy, que'l deber y la conciencia m'han decidit a encaixonarme altre vegada en aquelles gavies que s'arronseja com una ballesta—per mal nom ne diuen vagons—y ahont el perill més petit que a un el posa ab cuydado, es el de descarrillar. Allí dalt hi he passat aquest mitj any de peripecies, fenthi petar cada manilla ab el Sr. Metje y l'apotecari, que prou si arriba a caure algú malalt, s'hauria hagut d'entretenir la malaltia ó ferse enterrar interinament tot esperant la recepta, ja que per no interrompre l'arrencada de les nostres aficions haviem arribat al extrem d'aprofitar pera les necessitats imprescindibles—com el menjar y'l ferhi una bacayna—els precisos moments en que l'un dels tres escapava ó comptava les bases, que ja les cartes se m'arrossaven pels dits d'averkonyides. Are m'ho coneix qu' aixó es una debilitat y no diu gayre per la meua persona... Però fassinsé'l càrrech qu'en les meves solituds me corsecava d'anyorament, y es ben trist l'haver de perdre les carns a les meves velleses. Agafar les cartes y estalviar els sospirs va ser tot una cosa. Gracies a n' aixó, del qu' ha passat no'n seres, y ni que m' martiritzessin me'n trauren mitja paraula.

Al tornar a posar els peus a la casa de la TRALLA m'ha semblat que m'havia equivocat de pis. Ja a baix a la escala hi ha hagut un seguit de reverencies que de poch trasladém l'escriptori del memorialista a l'altre acera.

La Redacció tampoch sembla la mateixa. Tothom fa la cara trista y fins han après d'enrahonar ab pantomima. Tanta xirinola qu'haviem mogut en aquella sala de les quatre cadires, que tan aviat eran a terra com llepant el sostre! Are hi regna una quietut de funeral, solzament interrompuda per algun badall a mitj fer, que sembla que'l reprengui la llum del dia. De tant en tant se sent algun estornut seguit del *Jesús* y de les *gracies*. Y tot torna a quedar ensopit fins que un atina en ferse demanar que li treguin el rellotge de l'hermilla, y alashores, casi sens esma de donar la *bonaniti*, comensen a desfilar els meus companys, avans tant aixelabrats, y que avuy, sense vestir de negre, sembla que duguin el cor plé de tinta, tant es el dol qu'esllangueix les seves cares.

Al entrarhi jo s'han posat tots a plorar y m'han *entendrit* a copia d'abrassades, de tal cayent, qu'encare no probavem de badar la boca se'ns afliuxaven les canyerres del regadiu, qu'alló semblava la colla del *llanto*. Avans, quan reyem tant, ab sols mirarnos l'un al altre ens haviem d'apretar les mans al ventre, perquè les nostres fesomies semblen clixés empastellats d'un setmanari de broma; pro avuy ni aixó'ns ha valgut, ans al contrari, ens hem hagut d'aconsolar mútuament, girats de cara a la paret, pera contenir el manantial de llágrimas que s'anava estenent per terra, que tant mateix ja no bastaven les serradures esteses de cap a cap de pis, anant de ben poch com no comensa a sobreixir tot plegat balcóns avall qu'els pobres vianants s'haurien cregut que feyen dissapte de les rejoles.

Algú potser la trobará exagerada aquesta expressió de sentiment, y fins vindrá a suposar, ab tota la mala fé, que volém fer mérits perquè'l públich ens rellevi del pes d'escriure y'ns passi deu rals diaris acompadit de tantes llástimes y miseries. Ja ho sabem qu'els homes no hem de plorar. Jo mateix, tant vinater com soch, no m'hauria may cregut que de per dintre estés tant aprofitat d'aygua que casi bé m'hi faria barba d'or venentla embotellada; pero hi ha cassos a la vida en que'l home més empedrebit se sensibiliza, y un cop arronsat per aquest cantó ja está feta la gracia: vinguen llágrimas, que van barato y netejen la fatxada.

Ens han tapat la boca y aixó es un cástich per nosaltres. La nostra xerrameca no tenia fi ni compte, y aixó'ns engreixave tant, que ja haviem arribat a la precaució

de no estarnos aturats per gayre estona sobre una mateixa rejola. Are semblém fideus del motllo nou, perquè'l greix y les paraules qu'ens estalvien de dir, van derritintse en líquit *incoloro* qu'ens anega 'ls ulls y, regalimant per les nostres *formes*, s'estén per terra fins a descolorir les faixes.

Soch massa tanasi d'explicarshi aquestes coses perquè 'ls secrets qu'ens passen portes endins no s'han de posar d'aquesta manera al *dominio* de totas las butxaques... Pero, ben garbellat, casi be es una mica convenient el posarlos al tanto, ja que qualsevol dia 'ls donarán el periódich mullat de resultes del nostre sentiment, y no's creguessin que'l hem fet servir per embolicar olives.

Per altra banda, es també necessari l'advertirlos que no'ns demanin, com avans, que'l periódich piqui y que fassi riure. Ja 'ns ha fugit l'humor y no estém per aquestes coses. Sortirà'l periódich com de costúm y procuraré, en lo que siga possible—ja que no pot tenir la virtut de fer trencar la rialla—que la seva lectura dongui bons resultats quan vulguin desempellagarse d'alguna visita. Es tot lo que podem fer.

Y per recompensar el buyt de les bones estones qu'en altre temps els haviem fet passar, donaré, are, una carretada d'indulgencies per cada vegada que s'empassin LA TRALLA desde la capsalera fins al peu d'impremta. Aixís vostés guanyarán la gloria del cel... y nosaltres evitarem l'havernos de separar de la familia.

REDENA

Avis

Per haverse rebut tati l'article de Madame De Haussy contestant a «La Epoca», el guardém pera la setmana vinenta.

¡A fóra monopolis!

Ab motiu de la gentil y patriótica unió dels catalans devant de la agressivitat del Centralisme, s'ha repetit en les columnes dels periódichs republicans una frase inventada no se si per en Roca y Roca: «L'amor a Catalunya no ha d'ésser monopolisat per un determinat partit ó banderia.» Y tant si es en Roca y Roca l'inventor de la frase com si es un altre, jo dech afirmar sincerament que té rahó.

L'amor a Catalunya deu ésser en el cor de tots els catalans. En lo que no té rahó'l descobridor d'aquesta veritat es en el sentit que vol donarli al escriurela.

Ell vol suposar, dihent aixó, que'l Catalanisme es monopolisador de sentiments, quan tot justament es tot lo contrari, ja que'l Catalanisme en lloch de monopolisar, expendeix, ressucita aquests sentiments y'ls revela als que'n son possehidors inconscients.

Pero no es aixó lo que vuy discutir, sino que'm plaurá afirmar que aixís com s'ha dit que l'amor a Catalunya no es ni ha d'ésser privansa d'un partit, tampoch l'amor y la defensa dels drets individuals y colectius, l'entusiasme pel progrés de les societats, ha d'ésser monopoli de certs esperits que's prediuen redemptors exclusius de les classes obreres.

Y al fer aquesta afirmació, puch dir que mentres jo aduhiré proves de com els anomenats ayments de la Llibertat y del Progrés han monopolisat aquests sentiments, ells no'n podrán pas aduhir de com el Catalanisme hagi monopolisat l'amor a Catalunya.

No tots els esperits verament avensats militen en les files del republicanisme espanyol (perque espanyol es el republicanisme). Modernament el Catalanisme ha rebut la generosa nutrició de les modernes idees d'emancipació; homes sabis, eminents, portadors d'ànimes altruistes, coneixedors de les lleys naturals que denhen regir l'humanitat, admiradors y seguidors dels sociólechs moderns, entusiastes del Progrés veritable, han portat al Catalanisme la empena coratjosa del pensament modern. Centres, societats obreres de caràcter radicalíssim, periódichs francament avensats han vingut a desmentir públicament l'anatema d'estacionari ab que's blamava del Catalanisme.

Y si aixó hagués passat desapercebut, un home ben estimat de tots, el qui avuy es al cap de la meritíssima Unió Catalanista, el Doctor Martí y Juliá, jove d'esperit, plé d'entusiasmes per la ciencia social moderna, reuní en memorable Assamblea a centenars de catalans, y tots y cada un d'ells votaren el pensament social aplicable a Catalunya.

Desd'aquell dia memorable, son culpables de trahició tots els que s'han donat bon

compte de fer passar desapercebut aquell acte importantíssim que assenyala en la vida nacional de Catalunya una fita inesborrable, comensament coratjós del recte camí de la llibertat.

Si 'ls que prediquen y escriuhen de llibertat y amor al obrer, si 'ls que diuhen que's preocupen y treballen pel regoneixement dels drets dels homes, estimesin de debó aquella llibertat, y sentissin verament aquell amor, y desitjessin sincerament pera 'ls homes aquells drets, s'haurien donat bona pressa a ferse ressó de les declaracions del Catalanisme en aquest sentit y haurien demostrat la seva alegría al veure com un agrupament que ells *creyen enderrevit ó reaccionari* se plantava d'un salt al devant de tots els programes socials.

Pero aixó hauria estat ésser sincer, creyent, y convensut, y malhauradament, ab tota la bona voluntat no podém pas donar encare aquests títols als que dirigeixen la política de la democracia.

Ans al contrari de lo que era d'esperar, un buyt sistemátich s'ha fet al entorn d'aquest acte hermós del Catalanisme, un silenci rublert d'envejés ha sigut l'homenatge que la premsa anomenada lliberal y democrática ha fet al acte més vident de proclamació de la Llibertat y de la Democracia.

Pero com l'acte era realisat pel Catalanisme y com que lo que convé als que viuhen de prometre es que'l monopoli no tingui terme, en lloch de saludar ab joya als joves portadors de la Jove Llibertat, en lloch d'obrilshi 'ls brassos y de rébreis com a companys de la causa de Justicia, ens han considerat uns competidors y han evitat ab cobardia fernes el reclam.

Mes no'ns manca pas el coratge ni la convicció, y'l nostre cor es vessant d'amor als homes. Ab aquestes soles armes, lluytant, nos farém coneixer; ab aquests títols nos farém estimar de tots els homes de bona voluntat, y estém segurs del triomf.

Tenim com a cosa fonamental la vera igualtat dels homes devant de la Naturalesa que es la nostra lley.

Tenim com a fonamental també, la proclamació de totes les llibertats necessaries al progrés dels pobles y dels homes; tenim aixís mateix com a fonamental la tolerancia y l'amor que es la vera fraternitat.

Volém donchs llibertat; volém donchs igualtat, volém fraternitat. Els que de les idees ne fan *trusts*, no veurán pas ab bons ulls les nostres declaracions sinceres, pero aixó no hi fa res. Sabém ahont aném y no'ns deturarem pas pel camí. Ab tota la forsa dels nostres entusiasmes lluytarém pera destruir tot monopoli y som segurs de la nostra victoria.

GNOM

RECOMENSÉM

Els darrers successos sols han servit pera'l Catalanisme, com una mena de repós, que després d'una enérgica lluyta en pró dels ideals autonomistes, ha contribuít a enfortirnos en nostres conviccions y a solidarnos en nostres ideals. Posém un vel, sobre lo passat, sobre lo ocorregut, donchs sols veurém vilesses y insults contra 'ls nostres ideals, deixemho enrera pera millor ocasió y recomensém la nova lluyta, ab l'esperansa de que'l triomf es més proper qu'avans.

Recomensém, agermanats tots, dins de la benemérita «Unió Catalanista», una lluyta enérgica y nova, contra 'ls enemichs de Catalunya.

Aixís lluytant de petjada en petjada arri-varem al terme del camí qu'ens ha de portar els triomfs de la desitjada Autonomia.

DANIEL CARDONA

DE LA PRESÓ

A l'hora de tancar aquesta edició segueixen presos els volguts companys Riu y Puig de Franch.

El passat dissapte *El Poble Catalá* deya que les penes demanades pel Fiscal per les diferentes denuncies pujen a trenta dos anys y quatre dies de presiri y catorze anys y vuytanta quatre dies de desterro, ab les subsegüents penyores.

¡Ditxosos de vosaltres que vos en recordeu!

Nosaltres hem perdut els comptes dels anys, dies, hores y minuts de presiri y de desterro demanats per les causes de LA TRALLA y fins del número de causes que encare s'han de veure y de revisar. ¡Son tantes dotzenes d'anys y tantes causes que un hom s'hi pert!

Lo que si recordém molt bé, es que ahir dijous varen cumplir cinch mesos que en Riu sigué portat de casa seva al Govern ci-

vil y d'allí a la Presó, a dos quarts de una de la tarda del diumenge, 17 de Desembre de 1905, enmanillat y custodiat per una parella que's va negar a conduhirlo com se demanava, en un cotxe, perque l'ordre de presó portava la nota de MUY PELI-GROSO...

Cal advertir que en Riu estava en llibertat ab un grapat de mils pessetes de fiances. Ens en recordem tant d'aixó, que desitjariem fer una estadística dels carteristes, timadors, tarugistes, falsificadors, etc., als quals s'ha conduhit a la presó durant aquets cinch mesos en cotxe a petició dels interessats; aixís com una estadística dels que hi ha en llibertat provisional sense fiança o ab fiances relativament petites.

Aquesta estadística la posariem en un quadret pera recort de tots els que'ns honren visitant nostra Redacció.

Els que ab assiduitat han visitat als presos nacionalistes han tingut la bona pensada de celebrar la llibertat de tots ab una forada en tarda de dia de festa.

Els detalls y condicions se donarán en les Administracions de *El Poble Catalá* y de *LA TRALLA*.

Sembla que hi son apuntats fins are, entre homes y dones, fins a cent cinquanta. Creyém y desitjém que arribin a 300 ó 400.

Quan els aucells siguin fora de la gavia, donarém més detalls.

¡Que sigui aviat!

Quant temps!

¡LA TRALLA d'avuy! LA TRALLA!! Que n'era de bonich després de tant temps de silenci tornar a sentir aquest crit. Ab quin dalit tothom l'esperava, ab quin gust devien llegirla, ab quina satisfacció haurien continuat si en lloch de trovar a la primera plana aquell *¿Hem de riure?* que'ns recordava que En Marcel Riu y altres continuaven a la presó hi haguessin vist un *Podém riure*, devém estar contents, nostres homes els que foren presos per l'amor a Catalunya son lliures, ja han sortit de la celda en que's trobaven, ja poden fer sentir sa veu fora de la presó.

No ha pogut ser aixís; per aixó LA TRALLA va sortir ab la tristesa que devia, per aixó tots están com ella tristos, perque la germanor que tenen els catalans la avinença que per sos ideals regna fa que si Catalunya, nostra hermosa terra passa tristesses tots a la una plorém, que si empresonen nostres homes y suspenen tots els periódichs ens accontenti tantsols el pensar que nostre ideal es gran, molt gran; tant, que cap contrarietat per grossa que sigui bastará pera minvar gens l'amor que sentim per nostra Mare.

Tantdebó que aviat pogués sortir altre cop LA TRALLA tant alegre com avans. No té pas de durar sempre la tristesa a Catalunya. No duptém encare, que 'ls temps cambien, y ¿qui'ns assegura que no canviaran ab bé pera nosaltres?

¿Els expatriats tornarán?

¿Sortiran els presos?

Devant de la lissó rebuda, ¿seguirá la unió, d'avuy, de tots els Catalans?

MARÍA PELLICER Y SALA

AVANT SEMPRE

D'un temps a aquesta part s'ha iniciat ab tanta energia un moviment de repressió del Catalanisme, que no sembla sinó, que per part del centre hi hagi l'índecit intent d'ofegar a la forsa les nostres aspiracions, com si aquestes no fossin ben justes, llegendes y legalment reconegudes.

Les repressions al Catalanisme que s'han traduhit fins are, ab la suspensió de les garanties constitucionals a Barcelona, ab la suspensió de periódichs catalanistes, ab l'empresonament d'alguns dels seus redactors y directores, y ab la creació d'una lley feta exclusivament per Catalunya y contra Catalunya; son avuy una amenaça constant a tot lo que s'anomeni Catalanisme; son un brás de ferro ab el que s'intenta posar el dogal a tots els que moguts per l'amor a nostra aymada terra trevallém pera l'prompte assoliment dels seus drets y reivindicacions.

En una paraula: l'intent del govern es el de que imposades per la forsa de lleys especials, enmudeixin les publicacions catalanistes y com a conseqüència natural vagi extingintse l'nostre gran moviment, faltat dels seus elements més importants de defensa y propaganda.

Per aixó es que no havém de descoratjar-nos; are més que may s'imposa el que cons-

cients de lo que som y de la finalitat enlayrada que perseguim, trevallém de ferm deixonant arreu l'amor a la integritat dels nostres ideals.

Havém de demostrar al govern d'allá dalt que la evolució de Catalunya en son camí progressiu, no pot deturarla cap obstacle, per poderós que siga; que l'ideal Catalanista ha anat creixent ab tanta impetuositat, que avuy forma ja part integrant de la mateixa vida del poble y que a cada nova persecució anirá extenentse més y més fins a triomfar.

El régimen centralista no pot subsistir eternalment. Es com la vella resclosa que ab la acció dels anys ha esdevingut corcada, podrida, impotenta pera contenir l'empena de les aygues que s'obren pas sota ses depulles produhintse una confosa remor com de rialles sarcásticas.

La marxa triomfal dels pobles envers ideals més avansats y progressius, no la deturen lleys ni imposicions de cap mena quan el sentiment evolutiu del poble ha arrelat en lo més fons de la seva ánima. Empenyarse en deturar violentament aquesta marxa es feyna perduda, per no dir altra cosa; es volguer trestocar l'ordre natural de les coses; es empenyarse en deturar el moviment de les aygues del mar ó la marxa dels astres en el firmament.

Per aixó, es que are més que may s'imposa el que tinguem confiança en nosaltres mateixos y en les nostres forces, donchs malgrat totes les contrarietats y sacrificis que se'ns puguin presentar havém de continuar sempre fermes en la nostra tasca; 'ns acompanya tot l'entusiasme, tota la fé y tota la energia de qui treballa mogut per una causa tan santa com es l'amor a la terra y no havém de dubtar un sol instant de que assolirém el triomf. Avant sempre!

CASSIMIR GIRALT

DE LA VIDA

Pera passar una diada plaenta y presenciar una festa a faysó dels nostres Jochs Florals, vareig anar a Perpinyá lo Nadal passat, contrariant la vulgaritat de la dita "Per Nadal, cada ovella al seu corral".

Desconegut dels indígenes d'allá, vareig donarme a conèixer, pera tenir algunes relacions ab los qui senten bategar lo seu cor al impuls del nostre; als que, ans que francesos, son catalans; als coneixedors del moviment patriótic y literari de nostra pátria.

La primera visita va ser per en Delpont, l'escriptor pulcre y sobtill, lo rossellonés enamorat; pro, per ma dissolt, la seva senyora me manifestá la impossibilitat de pòguerle veure per ser lluny de sa terra; pro, parlant, parlant, me doná la notícia de que mos amichs Folch y Llangort eran a Perpinyá.

Vaig pregar a la senyora que'm dongués detalls d'hont podria trovarlos y ella complascenta, s'oferí a acompanyarme fins a la casa d'hont eran hostes.

Vam travessar la plassa Aragó y al ser a la Rue de Mailly, vaig ovirar lluny, bastant lluny, en Folch. Vaig pregar a la madame que apressessim un poch la marxa y al tenirlos aprop y véurem, sens saber com, vareig sentirme abraçat y a les mil preguntes d'ells, no sabia donarlosli resposta.

—Sou perseguit?—me digué en Folch.

—No; més endavant qui sab, pro are...

Y varem acompanyar la madame fins a la església; encaminantnos després cap a la cambra dels companys exilats.

Desde allavors, no'ns varem deixar més durant ma estada allá; y jo, prou veyia els seus estats anímichs, prou la comprenia llur tristesa, prou lo sentia més fret que may aquell Nadal, lluny de la Pátria, lluytant ab los recorts de les festes propies de la diada, prou se'ls hi veyia en los seus rostres dibuixada la disort, y llambregaven los seus ulls humits; prou les veyia les privacions que sofrien, no tenint suficients coneixences pera passar una vida un xich agradable; prou s'endevinava que l'pensament d'en Llangort era en sa esposa y fills, y l'd'en Folch en sa mare y germans y l'cor xarbotava d'odi y sortien dels llavis frases crues contra 'ls perseguidors dels ciutadans honrats.

No m'enrecordava que hi anava per esplayarme, si no que'm sumergia en la seva tristesa, y al volguer dir una frase que'ns aixequés un xich, que'ns alegrés, sortia una dita trista.

Per sort, se feren cárrech de tot, y després d'un xich varem alegrarnos (!) Anarem a dinar junts els tres, y al entrar, m'enrecordo que un jove barceloní qui servia en el bar, al véurem entre 'ls companys excitats se'm va dirigir, dihentme: ¿Que es en Riu, vosté?

—En Riu, encare es a la presó...

A la tarde varem concorre a una festa y vaig quedarme dos dies més, per felshi més passable aquell calvari, que l'sofrian resignats. Jo hi veyia en ells, dos apóstols, els hi veig encare. En Folch y en Llangort son dos apóstols del Catalanisme. A devant de les persecucions, s'ha enrobustit més la seva fermesa. Enfront de les privacions, nous sacrificis, y si una punyida han rebut, han tingut fe en el pervindre.

Ells, allá, convencen; ells, fan feyna predicant la bona nova; ells, semblan una lleitor que granará, puig no dupto que l'adormit esperit catalanesh dels rossellonesos, se dexondirá y farà Patria, pero Patria forta, com se fa a Catalunya.

Jo la recordaré sempre aquella diada y servaré dintre mi, coses que no'ns han permés publicar y si solsament darne explicació en un cercle de companys.

Jo la recordaré sempre aquella diada y esper la més bona en quina poguém abraçar en nostra Catalunya als amichs, als que'ns faltan, als que'ns han allunyat aqueixes lleys barrueres com els qui'ns les han fetes.

PERE SALOM Y MORERA.

Avis a les entitats catalanistes

La Junta Permanent de la Unió Catalanista ens demana que posém en coneixement de les entitats catalanistes que hi ha un cert subjecte, quin nom no s'ha pogut esbrinar perque no'l diu a ningú, que's fa passar per biscaytarra. Esplica una historia ó quento que no sempre es igual, y acaba dihent que havent d'anar a Buenos Aires, y no comptant ab recursos, solicita de la entitat que visita que se'l socorri ab la cantitat que's puga; afegeix que espera no se li negará 'ls socors que demana, ja que —diu ell— el Centre Biscaytarra de Bilbao, del quin se fa passar com a sub-secretari, va socorre en certa ocasió a un catalanista. Diu que altres entitats ja l'han socorregut, y pera donar més caracter de certesa a la seva relació, ensenya un ofici ab els segells y firmes dels secretaris de les associacions Lliga Regional de Manresa y Associació Obrera Catalanista del mateix lloch; aquest ofici va dirigit al President del Centre biscaytarra esmentat, pero lo cert es que'l tal ofici no ha estat en dit Centre, sino que'l subjecte de referencia va demanar a les entitats manresanes ja dites, que li fessin pera presentarlo al "Centro Biscaytarra". La data d'aquest ofici es la de 3 de Febrer de aquest any. De manera que en tot aquest temps no ha anat encare a Bilbao l'índecit subjecte, ni es d'esperar que hi vagi perque a la última entitat que ha anat va afirmar que se n'havia d'anar a Buenos Aires sens perduda de temps. Les entitats que ha visitat aquest home son bastants, y com que tot plegat té l'aspecte d'un timo, convé'n tinguin avis totes les entitats pera que estigan sobre avis.

FUETADES

La «Unió Catalanista» está organisant conferencies y actes de propaganda a Mataró, Premiá de Dalt, Sant Martí de Provencals, Martorell, Vallbona, Igualada, Berga, Poble de Lillet, Falset, Mora la Nova, Bidalona, Calella y Pineda.

El Duch se'n va anar allá dalt.
¿Qué hi va anar a fer?
Aixó no cal preguntarlo: a recibir órdenes.

Varis amichs que visitaren el passat diumenge a nostre company En Joseph M. Folch y Torres han sigut portadors de la viva expressió d'agrahiment que l'exilat sent per tots els que per ell s'interessan.

A tots dona En Folch l'asseguransa de que, enllá del Pirineu, no dorm pas y que está content de la seva tasca patriótica, puig va logrant desvetllar els esperits dels nostres germans.

La lleitor que nostre company sembra, donará bons fruits.

Tant, que si no sigués per l'egoisme de tenirlo entre nosaltres, potser voldriem que seguís en aquelles terres Catalanes.

L'Associació Protectora de la Ensenyansa Catalana prega a tothom que's suscrigui pera la meritoria obra del sosteniment de les Escoles Catalanes. Y avisa 'ls diferents establiments about recullen inscripcions pera tal objeete.

Ajuntem el nostre prech al de la benemérita Associació; més sentim vivament no haver sigut comptats en les llistes dels que's cuyden de recullir adheccions ja que LA TRALLA ha sigut—com no igno-

ra la Associació—la que ha fundat la Escola Catalana Mossén Cinto, segona pera noys a Barcelona y única, fins are, gratuita.

Cinematógraf

Aixís parlava la gent al veure passar a un senyor, que no vuy dirvos qui es perque ja el coneixeu tots.
—Un regidor: ¡quin floroncol!
—Un cacich; ¡es un bon noy!
—Un del hule: ¡Ay! que «lata»
—Un cafeter: ¡fastigós...!
—Un mitj arcalde: ¡Ah! ¡ingrato!
—Un nen: mama, aquest senyor ¿per qué porta tantes creus?
¿qu' es potser l'enterramorts?
—Les rates de claveguera:
¡Visca el nostre protector!
—Una gitana: (aquesta com que parlava en caló no l'he entesa, pro segú que no deya res de bó)
—Els de la Cequia Comtal:
¡Simpatich, maco, graciós!
—Jo: mica més, mica menys, es igual qu' els anteriors.

De cualsevol diari del dia 11.
Ressenya del Consell de Ministres del dijous passat. Parla en Moret:
«Añadió que el halagüeño presente de que disfrutamos hace esperar un porvenir próspero y digno de los merecimientos de nuestro laborioso pueblo.»

Si es broma, puede pasar; más a ese extremo llevada demuestra poca... dallonsas y un xiquet massa de barra.

Allá dalt s'ha celebrat una assemblea de presidents de les diputacions: es a dir de representants del caciquisme. Ha presidit en Canallitos, y ha sigut una festa de familia.

Dit ministre diu que s'han de fer carreteres, y que necessita el concurs de les diputacions pera construírlas: es a dir comensa per ahont sempre acaban: demanant diners.

Es la descentralisación bien entendida: fentnos pagar sempre gastos extraordinaris.

Pero si l'poder central, malgrat donarli tot lo que demana, se confessa impotent pera cumplir sos compromisos ¿allavors, de qué serveix?

Perque si cada vegada qu'ha de fer obres públiques, (s'entén, fora de allá) ha de menester el concurs de les representacions locals, lo més llògich fora deixar en llibertat a n'aquests organismes, pera que fessin les millores que 'ls hi semblassin més convenientes.

Pero no senyor. No vol concedir més autonomia que la de pagar.

Y encare no sempre.

A El Liberal se coneix que se li acostia la mort, perque cada dia desvarieja més.

Are combat els nous aranzels protectors de la industria, y califica de europeización el comprar al estranger.

Nosaltres t'empaquetariem, ben empaquetadet, y t'enviariem a l'altre banda dels Pirineus, ben lluny, al cor de Europa, pera que t'europeizaran, que bona falta t'fa.

Perque si allí els deyes que la europeización consistia en anar a buscar al estranger els productes manufacturats, perque els obrers del pays se morissin de gana, ben segú que t'farian un cap nou; es a dir un cap europeizado.

Perque are lo que hi tens es un pom d'escala.

Confesso que no entench una paraula, de la conspiració (?) carlina.

¿No'ls hi sembla que quan se prepara una revolució, lo primer qu'han de procurar els compromisos es la reserva?

Donchs no senyor; aquests conspiradors (?) carlins continuament van a explicar a El Liberal que si, que conspiran, y qu'es una malvolensa dels seus enemichs el voler pendres a broma els seus treballs.

Y fins dijous passat hi van portar una carta firmada, afirmant lo mateix.

Pero al final deyen: Rogámosle, señor director guarde reserva sobre los nombres de los firmantes.

¿Per qué? preguntarán vostés. ¿Per qué no s'enteri el gobernador?

No senyor; per por de que no s'enteri la Junta regional del partido diuen ells.

Quanta comedia! Perque a ningú que tingui dos dits de pesquis, podrán convencer que la tal carta no ha sigut inventada per algún redactor de El Liberal.

Perque, ¿cóm es possible que 'ls conspiradors envihin cartas firmadas a un diari en Barcelona?

¡Ay! Liberal, y quantes bestieses fa fer la gana.

Y tot per anarten a ca'n Pistras de la mateixa manera.

Recordarán nostres lectors els avisos que donarem pel perill que preveyam de que's perdés algun

barco en la escollera de llevant per no tenirhi cap boya lluminosa.

En la secció de *Fuetades* de la setmana passada donarem la notícia d'havershi perdut un barco per la falta de la boya.

Avuy ab gust donem la notícia de que la Junta directiva de la societat de marins nomena 'l *Foment de la marina*, a proposta de nostre col·laborador en Joseph Fontcuberta, acordà: Recabar de qui siga culpable d'aquella pèrdua, la justa indemnació pels propietaris y náufrechs de dit barco.

Felicitem per son tan lloable acort a la dita Associació y'ls hi desitjém logri son propòsit com el lograren en la cuestió del brik-barca Montornés, fent que les famílies dels náufrechs cobressin llurs corresponents salaris.

Fets aixís honran altament a tan patriòtica Associació.

Havém vist ab disgust uns papers timbrats que diuhen:

Solidaridad Catalana
COMISIÓN ORGANIZADORA

¿En qué quedém?

¿Es catalana ó d'un altre país?

¿Que diu que se'n va?

No encare, no encare; ha de fer més mèrits; aixó d'oposarse a lo que vol la ciutat no es prou; es precis *demostrarse* més.

Ja'l farém marxar, per aixó, un dia ó altre.

O se n'anirà d'aburrit.

A burri t.

Fixinse en la paraula.

L'amich en Joan Piñol y Jardí, que havia estat fins are a Barcelona pera presentarse diariament en virtut de causa que se li seguia, ha retornat ja a Mora d'Ebre.

Al felicitarlo per la seva *repatriació*, hem d'agrahir l'inmerescut elogi que fa de nostre periódich y de nostres desitjos de la seva llibertat.

A la seva disposició, novament; som catalans, som germans; l'un per l'altre, y tots per la Mare.

Observarán que tornem a fer LA TRALLA en *tipos petits*.

La lletra menuda la teniem amagada y are la tornem a treure.

Nunca es tarde... quan es demati.

Remerciament.—La «Unió Catalanista» ha rebut la següent lletra que's complau en fer pública:

«Volgut senyor meu y amich: Plé'l cor d'agrahiment pels catalans y d'alegría porque han mostrat que no m'oblidan, me plau saludarlo com a President de la «Unió Catalanista», pera fer manifestació en V. de tot lo molt y profund que sento pera tots.

[Visca Catalunya!—Joseph M.ª Folch y Torres.]

En *El Liberal* he llegit que'l cotxe de D. Vicente Cuesta, gendre d'En Maura, y diputat a Corts, va servir l'altre dia pera passar frau. Vegin un retall del mateix *Liberal*:

Bajo las faldas de las hermosas damas, guardaban estas cuidadosamente cada una 15 kilos de tocin, cuatro libras de jabón y varias docenas de huevos.

De manera que hi han *damas* contrabandistas y diputats que protegeixen el frau.

Bueno: are veurém com se compleix alló de la *igualdad ante la ley*.

El Governador ha anat a *allá dalt*. Ja's pot suposar que hi ha anat a fer.

A rebre ordres.

El telefon se deu haver espatllat y com que'l home de tan sabi que es no sab donar un pas sense instruccions, s'ha vist obligat a anar al centre.

Peró ¿per qué no li regalém uns caminadors?

El diumenge passat se celebrà al Centre Català de Gavà un meeting de propaganda catalanista prenenthi part els senyors Badosa en nom de dita entitat, Ventura com a soci del Ateneu Obrer del districte segon, de Barcelona, En Lluís Manau en nom de LA TRALLA, y'l Secretari de la Unió En Joan Llorens que presidí l'acte en nom de la mateixa.

No som més extensos porque 'ls nostres llegidors ja s'haurán enterat dels detalls d'aquest acte per la premsa diària.

Bueno: Tornemhi.

¿Saben que en el número passat varem haver de parlar del Sr. Lopez porque'l home va rondinar per haver hagut de caminar dos passos y mitj y duas décimas de pas al sortir dels Jochs Florals?

Donchs a l'endemà dels Jochs Florals se feu una festa a cala Ciutat organizada per la Associació de Lectura Catalana, y'l regidor del mal genit va compareixer rondinant porque no havian fet anar un cotxe a buscarlo a casa seva.

Y rahó que tenia l'home: ¿qué's pensa que's poch carregós l'haver de caminar quan se te una panxeta de burgés com la del demòcrata rondinayre.

El Governador no vol que l'ajuntament fassi netejar les clavegueres.

L' Inglés: En esta tierra haber aun pobreza real y positivamente.

Y la gent se n'estranya y vinga preguntar ¿per qué diantre deu volguer que hi hagi porqueria 'l duch de Bivona?

Jo ja m'ho penso y en secret els hi diré.

El bon governador deu haver entrat algun dia a la nostra redacció buscant alguna *hidra* quan hi eran y's deu haver enterat d'un acudit que'ns van enviar pel Calendari que no varem poguer publicar y deu haver trobat que l'acudit te rahó: ¿saben qué diu l'acudit? Donchs llegeixin.

Si la netedat es mitja vida, tant se val ser net com brut porque l'altra mitja deu ser la bruticia y per tant... en paus.

Y ell deu saber que en algun punt ho practican y... *velay*.

Pera l'Ajuntament.

Fa un any que LA TRALLA va presentar una instancia dirigida al Batlle demanant que's cambiés el nom de la plassa de Palacio pel de Plassa de la República Cubana, en justa correspondencia d'haver posat l'Ajuntament de la Habana'l nom del ilustre català En Pi y Margall a un de sos principals carrers.

Malgrat haver passat tant temps nostra corporació municipal no se'n ha cuydat ni'ns ha dit res.

¿Se pot saber el per qué de semblant procedir senyor Batlle y regidors?

Llegim ab sorpresa, porque no'n sabiem res:

Se ha recibido el siguiente telegrama como contestación al que se envió a la Liga Vizcaina, interesando su cooperación en la cuestión de los Aranceles.

Francisco Benet y Colom, presidente Centro Monárquico Conservador. — Procederemos conforme deseos expresados en su telegrama. — Presidente Liga Vizcaina.

Aquest Senyor Don Benet

está carregat de mans.

Ab l'una aplaudeix a En Maura,

ab l'altra demane rals,

ab l'altra expedeix telégramas,

ab l'altra arriba a encaixar

ab la Liga Vizcaina;

y encare li queden mans

per' saludar a n'en Moret

y a molts senyors d'*allí dalt*

compten, si tenintne tantes,

ne pot fer de jochs de mans.

En Gabriel Sabrafu, propagador de LA TRALLA, ens diu que *li sab greu* qu'ens rifém d'En Ferrer Vidal (*D. Juan*) y'ns proposa que—en desagravi—are que s'acosta'l seu sant, obrim una subscripció ab quota única d'un centim pera ferli un present ó una serenada.

No'ns desagrada la idea; però hem de pregar al amich Sabrafu que tingui en compte qu'el *Don Juan* potser arribaria a pèndresho en serio y després, del disgust, se moriria.

Y, la veritat, convé que *duri*, que *duri* forsa.

Perque de *gent* com ell, no'n hi ha gayre.

L'altre *D. Juan*, el del *Tenori*, ja's va morir.

¿Bé n'ha de quedar un altre!

O sinó ¿cóm ho faríem?

Si les companyies de tranvies ens volguessin creure, substituhirien unes franges que hi ha pintades en alguns pals, per lletres que diguessin: *Parada*, ó quelcom semblant y ben clar.

Perque si bé nosaltres, els d'aquí ja ho sabem qu'aquelles franges pintades son senyal de *parada*. n'hi ha molts de fora qu'encare no ho saben y encare que ho vagin comprenent alguns sempre en quedarán molts que no ho sabrán.

Als elements monárquichs no'ls resulta la subscripció oberta pera'ls regals de boda que's proposan fer.

Es la demostració de que ells diuhen la veritat quan afirman que el *espíritu del pueblo es monárquico*.

Ens han dit que'l diputat catalanista Sr. Girona, va entregar 500 pts. pera la subscripció dels monárquichs.

Es cert aixó Sr. Girona?

Perque convé que'l poble sápi si *somos ó no somos*.

Esperém resposta pera dir del cert lo que hi ha sobre aixó. Y com que ningú ho pot saber millor que V. Sr. Girona per aixó'ns dirigim a V.

L'album que'ls monárquichs se proposen regalar no resulta. Y aixó que'ls artistes han cobrat 400 pessetes per dibuix.

Es a dir no resulta: pels monárquichs no, porque segons sembla la major part dels treballs son pessims a tot serho.

En cambi per nosaltres va de primera porque aixó resulta una pintada de... cigonya de primera.

El govern ja ha contestat a les peticions formulades pels diputats regionalistes y total... *nada entre dos platos*.

Es lo que nosaltres dihé. Dels governs no cal esperarne res.

Y donchs ¿cóm s'ha de fer?

Sino que vindria una denuncia ja'ls ho diríam.

Peró tampoch cal exposarnos.

Els nostres llegidors temps ha que'l saben el sistema.

El Governador avans d'anarsen va dir que tornaria dintre dos ó tres dies.

Home també es estar de pega que aquest bon senyor no s'hi puga estar més temps fora de Barcelona!

Tant que li deu convenir!

Y tant que li desitjém!

En Lerroux ha tingut una entrevista ab el senyor Salmerón, en la quina manifestà no estar d'acort ab la significació de la Solidaritat Catalana.

Ja'ns ho pensavem. En Moret tampoch hi està conforme. Es a dir no hi volen sapiguer res ni'l amo, ni'l criado.

El simpatic Duch que patim diuhen que està molt atrafegat ab certs *manejos* dels carlins.

Escolti Sr. Duch, ¿qu'es figura que bebém a gallet nosaltres?

¿Se creu que no ho sabem que vosté hi te la mà trencada en aixó d'organisar conspiracions, atentats y demás moixiangas?

Li venen de familia aquestas *habilitats*.

Es alló que diuhen a la seva terra: *De tal palo, tal astilla*.

¿Nos entén?

En Lerroux ha dit que será fora de Barcelona el dia del gran acte de la Solidaritat pera que'ls elements que'l segueixen no s'oposin a la celebració del gran acte.

Potser si que's creu que hi ha algú que'l segueix encare.

¿Pretenció!

La Solidaritat Catalana, ve a ser el cop de gracia que'ls treballadors catalans donan a En Lerroux, y li recomaném molta prudencia porque no fos cas que després de la *puntilla*, els mateixos que creyentlo s'han anat convenent, que no era més que un ninot que En Moret fa ballar, l'honressin ab l'*arrastre*.

VIC. y ME.

EN HONOR A EN CLAVÉ

La Comissió organizada del homenatge al gran català l'eminent músich poeta En Joseph Anselm Clavé, ha acceptat la proposta de LA TRALLA de publicar el dia 3 de Juny vinent una fulla extraordinaria dedicada exclusivament al honrat obrer que va comensar la obra de regeneració de Catalunya.

El benefici íntegre de la venda de dita fulla, será destinat a sufragar els gastos de la festa.

En el pròxim número donarem més detalls.

Solidaritat Catalana

Suma anterior, 31'80 ptes. y 10 franchs.
Un separatista, 0'15. — Martí Puig (La Escala), 0'50. — Pere Balaguer (La Escala), 0'50. — F. P. (La Escala), 1. — Joseph Travé y Munt, 0'25. — Joan Travé y Casas, 0'25. — Bartomeu Cerqueda, 0'15. — Sanch de Pussa, 0'20. — La seva mare, 0'50. — Judith Tarragó, 0'50. — Enrich Tarragó, 0'50. — Un català, 0'50. — Un andalus, 0'50. — Pere Comas (San Celoni, segell 0'25. — Tres noyes catalanistes, 0'30. — Forts y Avant, Catalans! 0'25. — Joseph Coma, 1. — Quatre Germans, 0'50. — Joan Gassol, 0'50. — R. A. sabadellench (segells), 0'50. — Francisco Pares y Pagés (Prat de Llobregat), 0'25. — Baldri Gibert Federal. (Id.) 0'25. — Un que crida Vic y Me, (Id.) 0'10. — Joan Berenguer, 0'50. — Manel Ferrer, 1. — Enrich Brunet, 0'25. — Joan Brunet, 0'25. — Tres que no las hi agrada la... boda, 0'75. — Joaquim Rodriguez, 0'50. — F. G. y G., 1. — M. Sanmartí, 0'50. — Un català (deu céntims catalans), 0'10. — Ll. Pannella, 1. — A. Punsoda, 1. — A. Comas, 1. — M. Font 1. — E. C., 1. — J. Puigdemolas, 0'50. — F. Vilabell, 0'50. — C. Martorell, 0'50. — M. Ruiz, 2. — P. Montanya, 0'50. — J. Piñol, 0'50. — J. Llorens, 1. — J. Sans, 0'25. — F. Alberich, 0'50. — Ll. Soler Vidal, 1. — Amalia Constantí de Soler, 0'10. — Ll. M. Soler Constantí, 0'10. — Maria Lluïsa Soler Constantí, 0'10. — F. Soler Constantí, 0'10. — A. Llavori, 0'10. — Un repatriat estafat, 0'50. — J. M. Ribas, 0'40. — R. Ribas, 0'25. — L'esgarrapa, 0'10. — Sa dona, 0'10. — Maria Ramón, 0'10. — Nadala Mas, 0'10.
Suma total: ptes. 59'65, 10 franchs y 0'10 catalans.

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclà, 13, baixos